

Մեր աստղը դարձավ մի ասեղ

Ու հիմա փայլկտում է ձորից...

Մեր ջուրը փոխեց իր հունը

Եվ հիմա չոր հանդով է հոսում...

Մեր հավքը թողեց իր բունը

Ու հիմա ի՞նչ հանգով է խոսում...

Մեր ճամփան դեմ առավ սարին,

Շերկճյուղվեց, ա՞խ, օծի լեզվի պես...

Մեր կյանքի խոփն առավ դարին,

Եվ հիմա մեր սիրտն է երկու կես...

Մեր սիրո լո՞ւսն է կանչում ինձ,

Բայց ինչպե՞ս այդ լուսին ես հասնեմ...

Դու հիմա, ա՞խ, այստեղ ես նորից,

Ես հիմա այստեղ եմ... ի՞նչ ասեմ...

ԻՆՉՈ՞Ւ...

Եթե քո հեռվում կարոտում ես ինձ՝

Ինչո՞ւ հավթերը մի լուր չեն բերում,

Եթե վառվում է սիրո ջահն անբիծ՝

Ինչո՞ւ հովերը մի հուր չեն բերում...

Եթե մտովի միշտ ինձ հետ ես դու՝

Ինչո՞ւ մեր աստղերն իրար չեն գալիս,

Եթե լսում ես հառաջն իմ հոգու՝

Ինչո՞ւ սար ու ծոր ճամփա չեն տալիս...

Մրտիդ հուրն ինչո՞ւ արև չի դառնում,

Ինչո՞ւ չես թևում ինձ մոտ քո հեռվից...

Երկինք ու երկիր ինչո՞ւ չես խառնում...

Եթե... տակավին սիրում ես դու ինձ...

ՎԱՐՆ ԷԼ ԿԼՈՒ

Բաժանումն այս ի՞նչ տառապանք է.

Մեկ ամիսն ինձ դար թվաց...

Անմատուց բերդ ու կուսավանք է.

Շատն անցավ, քիչը մնաց...

Եվս չարչրկված մի ծիգ գիշեր՝

Եվ կգա պահն անձկալի.

Հանդիպման հրճվա՛նք, համբույր ու սե՛ր...

Իսկ սիրտս այնքա՞ն է լի...

ՈԲայց լեզուս երկչոտ մի թռչուն է,

Սսկված՝ ինքն իր քնում,

Վաղն էլ կլոի, ինձ կրծում է

Իմ Եսը, որ չի քնում...

Վաղն էլ կլոի լեզուս, գիտեմ,

Չի երգի իմ սրտի պես,

Չի փոխ հոգուս բերքը քո դեմ,

Իմ սերը չի պատմի քեզ...

Չի ասի. «Ախր, գիտե՞ս, իմ լա՛վ,

Հոգիս քեզ չի մոռանում.

Իմ սերն արբեցնող գինի դարձավ

Փակ սրտիս մութ մառանում...»:

ՄՈԼՈՐՎԵԼ ԵՍ

Ես քեզ շատ եմ մերժել կյանքում

Ու վարվել եմ քեզ հետ դաժան...

Դու շրջել ես սիրուց անքուն,

Ինձնից քշված, ինձնից բաժան...

Ճամփաներ ես մաշել բազում՝

Թափառական ասպետի պես,

Ինձ տեսել ես միշտ երազում

Եվ ինկարկել՝ Աստծուն ի տես...

Հազար սեր Է քեզ հանդիպել,

Հազար ծաղիկ, հազար սիրուն...

Բայց ոչ մեկին դու չես դիպել՝

Հավատարիմ քո մեծ սիրուն...

Դու՝ ասպետդ անզուգական,

Այսօր ինձ ես եկել նորից...

Բայց ես ինչպե՞ս նշանս տամ.

Մոլորվել եմ, հավատա՛ ինձ...

Ա՞խ, դու նույն ես, ես եմ նորը,

Ոհնչ կարող եմ ես քեզ ասել.

Չկա՞ ձեռքիս ալ խնձորը.

Ուրիշին է բաժին հասել...

ՕՐԵՆՔԸ ՍԱ Է

Պատռվել է սպիտակ թիկնոցը սարի.

Բացվել է ուսը...

Կանաչ ասեղն է թելել եղևնին բարի.

Չի կտրում հույսը...

Տարված պարթև հսկայով՝ չի տեսնում խեղճը,

Որ սարը պաղ է.

Սարի համար միևնույն են սկիզբն ու վերջը.

Ամեն ինչ խաղ է...

Գնամ ընկնեմ ոտքերը այդ սար-հսկայի,

Ասեմ՝ ո՞ւժ տուր ինձ...

Ա՞խ, ես ել քար լինեի՝ ոչինչ չզգայի՝

Ո՛չ սեր, ո՛չ կսկիծ...

ԹԵ ՀԵ ՍԻՐՏՈ՛ ՄԻ ԾԱՌԻԿ, ԻՍԿ ԲԻՐՏՈ՛ ՍԱՐ Ե.

ՆԱ ԻՆՔ ԷԼ ԱՆԻ՝

ՍԱՐԻ ԿՐԾՔԻՆ ԿԾԱՂԿԻ. ՕՐԵՆՔԸ ՍԱ՛ Ե

Այս քար աշխարհի...

ՄԻՆՉԴԵՌ ԱՅԼ Ե ԻՄԸ

ԴՈՂԴՈՂՈՒՄ Ե ԳԱՐՈՒՆՆ ՈՒ ՍՐՅԱՐԹՈՒՄ ՄԱՆՐԻԿ՝

ԶԳԵՍՏԻ ՄԵԶ ՃԵՐՄԱԿ, ՀՂԱՐՉԱՋՈՒՆ,

ԻՆՉԱԵՍ ԽԱԿ ԱՂՋՆԱԿ՝ ՍԱՌԱԾ ՃԵՌԸ ՈՒ ՄԱՏԻԿ

ՏԱՔԱԳՆՈՒՄ ԻՐ ՀՆԽՈՎ՝ ԱՅԾՆ ԱՍՏԵՇՈՒՆ...

ՀԱՐՍՆԱԳԵԼ Ե ԳԱՐՈՒՆՆ ԱԹԱՁԻՆ ԻՍԿ ՍԻՐՈՒց՝

ԽԱԲՎԱԾ՝ ԱՐԵԳԱԿԻ ՄԻ ԻԱՄԲՈՎՐԻԳ...

ՀԻՄԱ ԻԱԿԻՆԹ-ԻԱԿԻՆԹ ԱՐԳՈՒՆՔՈՒՄ Ե ԿՈՒց-ԿՈՒց,

ՀՈՎՆ Ե ԳԺՎԵԼ ՆԻՐ ԲՈՎՐ ՈՒ ԹՈՎՐԻԳ...

□- ԳԱՐՈՒՆ, ԽԱԲՎԱ Ծ ԱՂՋԻԿ, ԳԱՐՈՒՆ, ԽԱԲՎԱՇ ԻՄ ՑՈՎՐ,

Տոկա՛ սիրո ցավին՝ վերքդ փակիր,
Սերդ անշեզ պահիր, սերդ պահիր մաքուր.
Կշերմանա և սիրտն արեգակի...

Մինչդեռ այլ է իմը. Ես ել գտա սերն իմ,
Ես ել թիթեռի պես հանգա սիրուց...
Չի ջերմանում, սակայն, չի հալվում տակավին,
Ավա՛ղ, նրա սիրտը կարծրասառուց...

ՄԵԿ ՈՒՐԻՇԸ

Թռչնա՛կ իմ, սիրո երգիդ
Միանում է մեկ ուրիշը,
Փառք տալիս սիրող սրտիդ,
Հիանում է մեկ ուրիշը...
Ո՞ւր է քո ընկերն անհոգ.
Լիանում է մեկ ուրիշը,
Քո վիատ մերժմանն անօգ
Դիմանում է մեկ ուրիշը...

ՑԱՎՈՏ Է

Խնայի՛ր սիրտս սիրող.
Ցավո՛տ է խանդի կծածը,
Եվ ինքդ սրտիդ մի՛ թող
Վերցընի գետնին գցածը...
Սափորը ջինի մի՛ բաց.
Թո՛ղ փակված մնա խցածը,

Դու քո սահմանում միշտ կաց,

Մի՛ անցիր Աստծո գծածը...

Ո՞ւր են

Ո՞ւր են նախկին այն հուզումը,

Սրտիս անլուր փլուզումը,

Հանկարծահաս այն տագնապը,

Այն ցուրտ դողն ու խեղդող տապը...

Ո՞ւր են նախկին մոլորվելը,

Երազներում օրորվելը,

Դեմքս այրող այն շիկնանքը,

Ոտքից գլուխ կախարդանքը...

Ո՞ւր են նախկին սիրո բոցը,

Խանդի օձը, սրտիս խոցը...

Ո՞ւր են, հապա, ո՞ւր են կորել.

Հիմա հոգուս ցավն է նորել...

Հիմա դրանք, ավա՞ղ, չկան...

Հիմա, ինչպես աչքը ձկան՝

Դու ես անթարթ մեխված իմ դեմ,

Դու ես ինձ հետ՝ այսպե՞ս անդեմ...

Ա՞յս, այսպես պաղ ու անկրակ,

Այսպե՞ս դատարկ ու այսպե՞ս փակ...

Որ ուզում եմ ցավից անձուկ

Ճշալ ուժգին՝ մա՞րդ ես, թե՞ ծուկ...

ԶԵՌՔՍ ՉԻ ԳՆՈՒՄ

Զեռքս չի գնում, գիտե՞ս,

Որպեսզի զանգ տամ քեզ հեռվից,

Որպեսզի «Բարև...» ասեմ քեզ,

Փրկվեմ հոգեմաշ այս բեռից...

Զեռքս չի գնում... բայց, չէ՝

Կախված եմ, ասես, մի կեռից,

Որ Ել չեմ կարող փախչել

Հիմա ո՞չ կստծուց, ո՞չ նեռից...

ՄԻ ՄԱՉԻՑ...

Ի՞նչ խղճով պիտի ինձ գաս,

Երբ խիղճդ հեռվում թաղել ես...

Ի՞նչ ունես, որ ինձ ի՞նչ տաս.

Պատիվդ անգամ ծախել ես...

Ո՞ւաղել ես սիրող սիրտս,
Ինձնից՝ ի՞նչ... Աստծո՞ւց պաղել ես...
Քեզ ինչպե՞ս առնեմ գիրկս.
Հոգիդ մի մազից կախել ես...

ՑԱՎԻՍ ՃԻՇԸ ՍՈՒՐ

Տիրության աման է իմ սրտին իշել
Եվ ջուր է խմում սիրո ակունքից.
Սպասման հուրն իր պաղ շնչով շիշել,
Լուռ կծկվել է ցավի երկունքից:

Եվ կուտակվում են թախծի թուխաբերը
Ու խտանում են, խռնվում անվերջ...
Ես ինչպե՞ս տանեմ ցավիս այս բեռը,
Ես ինչպե՞ս խեղդեմ ցավիս ճիշն իմ մեջ...

Թվում է, եթե սիրտս պատռի այն՝
Ցավիս ճիչը սուր, դուրս թռչի, իրավ,

Ճիշն այդ կրօնի աշխարհն իսկ համայն,

Բայց դու՝ իմ կողքին, չես լսի բնավ...

ԶԵՉ ԵՄ ԵԿԵԼ

Ես նորից ձեզ եմ եկել,

Իմ սիրո գարնան վայրեր,

Սիրո դասն այստեղ հեգել,

Այրվել եմ, նաև՝ այրել...

Իմ անփորձ տեղով անգամ

Պեղել եմ սիրո այրեր...

Երանի՛ ինձ դեռ կտան

Սիրո մեջ փորձված գայլեր...

ՆՈՐ ՑԱՎ

Այս երկնքի տակ եմ նորից,

Այս լեռների հովանու տակ.

Քանի՛ դար է այն թանկ օրից

Աշուել հուշի ծորը անտակ:

Գրկում եմ ես այս հովերի,
Այս ծաղկունքի բույրերի մեջ.
Արցունքներիս բիլ ծովերի
Ծառա՛չն է իմ հոգում անվերջ...

Այս աստղերն են աչքով անում,
Ժպտում նորից ծանոթի պես.
Կարոտներս աչքը բանում
Եվ դառնում են խայթող բգեզ...

Այս նույն հողն է, այս նույն ջուրը,
Նույն հավքերն են, նույն երգերը.
ՉԵ՛, չի մարել սրտիս հուրը,
Արևում են դեռ հին վերքերը...

Այս ամենը նույնն է, իրոք,
Եվ ամեն ինչ այնպես լավն է.
Նորը միայն՝ իմ հին սիրո
Հին կորստի այս նոր ցավն է...

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԲՆԱՆԿԱՐ
Երազային քող է իշել
Ճերմակ գառներ բլուրներին.
Աքաղաղն իր երգն ընդմիշել,

Ունկ է դրել բլուլսերին...

Վանքի զանգերն են ղողանջում՝

Աղոթքի պես երգեհոնի,

Սիրուց գժված՝ մոտ է կանչում՝

Ծաղկազգեստ մի ցոփ հոնի...

Իմ սիրտն էլ է ծաղկել սիրուց,

Գարունքվել է երկրիս նման,

Մերս լուս է ժայթքում խուրծ-խուրծ՝

Դառնալով իմ բախտի վկան...

Շխառնվել են գույնե՞ր, բույրե՞ր.

Հեքիաթային գորգ են, կարծես,

Ամպերն՝ ինչպես կարապ քույրեր,

Թռցնում են գորգն այդ անտես...

Երկնքի փեշն են բարձրացնում,

Ծերուկ Աստծուն հանում քնից.

- Ի՞նչ ես ամեն ինչ բարդացնում.

Մի դուրս նայիր, Ելի՛ր տնից...

Ներքեսն է դրախտը քո.

Այս լեռների մեջ՝ ծվարած,

Գոյն այստեղ է, վերում՝ անգո...

Դուռդ փակի՛ր և իշի՛ր ցած...

ԶՐՎԵԺԸ

Զրվեժը ցատկեց ժայռից.

Վար ընկավ, խփվեց քարերին,

Վնասեց ծունկը, բայց ի՞նչ...

Քրքչաց խելառ՝ բարքով հին...

Թափ տվեց փեշերն իր լայն,

Սեթենթ պարեց ու խայտաց...

Ես գիտեմ ի՞մն է միայն

Նրա խենթ պարզ՝ մերկ ու բաց...

Աղջիկ է փրփրաշղար2,

Պարում է անզուսապ ինձ համար,

Ճախրում է՝ ցավին իր վարժ,

Ապրում է պարով իր համար...

Նա սիրո պոռթեկում է վես.

Ինչքա՞ն նման է իմ սրտին...

Իմ սիրտն է սիրո ջրվեժ,

Թևեր է տվել ինձ կրկին...

Ուա կյանքի դաս է հավերժ,

Նա կյանքի սեր է, բախտի հուն...

Եղածը՝ փոքրիկ ջրվեժ,

Խորհուրդը՝ և՛ մեծ, և՛ անհուն...

ԲԱՐԵՎՆ ԱՍՏՈՒՆ Է

«Բարևն Ասածունն է»,- ասում եր պապս,

Խաչակնքվում եր և լուռ աղոթում,

«Բարևն Ասածունն է,- ժպտում եր հայրս,-

Դա համակ սեր է, որ լուս է հորդում...»:

- Բարևն Ասածունն է,- կրկնում եմ և ես՝

Խայթված մեր դարից՝ պաղ ու անժախտ,-

Բարեւը մարդն Ե՝ Աստծո նման վես,

Սեր ու հավատ Ե, հոգի Ե ու սիրտ...

Բարեւի պակաս՝ ինչքա՞ն ասես՝ կա,

Բայց, այ, ավելցուկ չի լինում երբեք.

Բարեւ կյանքի հիմն Ե աներկբա,

Բարության լույսն Ե, ժախտ Ե ու երգ...

Զերմ բարեւից Ե ծնվել իմ սերը,

Այն սիրո հուր Ե տվել իմ սրտին,

Բարեւն Ե վառել հոգուս լույսերը.

Երբ բարեւը կա, տեղ չկա ստին...

ԹԵ ՀԱՆԿԱՐԾ ԶԳԱՍ...

Քո սիրտը չի՝ թպրտում.

Ահա՛, ես նորից այստեղ եմ,

Քեզ ինձ մոտ չի՝ շպրտում.

Քո բախտի կանչող աստղն եմ...

Չկայի այսքա՞ն տարի,

Ասես, մի կորած ասեղ եմ...

ԹԵ հանկարծ չգաս, իմ բարի՝,

Կրակի տրված տաշեղ եմ...

ԱԼՈՒՅՍՈՎ ԱՐԻ

Դա լույսով արի, իմ լավ,
Բեր ինձ ծաղիկներն աշխարհի...
Չեմ սիրում մութը բնավ.
Գիշերը չար է, ահալի...
Ճո՛ւտ արի, որ շուտ գնաս,
Որ մութը չընկնի, իմ բարի՛...
Իսկ եթե ինձ մոտ մնաս,
Գիշերը թո՛ղ հա՛ր երկարի...

ՄԻ ՔԱՆԻ ԿԱԹԻԼ

Մի քանի կաթիլ անձրև...
Եվ անապատն էլ կծաղկի.
Իմ սիրտը՝ քառս անձև,
Որին ոչ մի բան չի հաղթի...
Կարող ես, սե՛ր իմ, լոկ դո՛ւ
Լույսե՛րը վառել իմ բախտի.
Մի քանի կաթիլ սեր տուր
Եվ տե՛ս՝ իմ սիրտն էլ կծաղկի...

ԺԵՌ ՔԱՐ

Դաշված է ոտնահետքս

Այս ճամփին, քարին ու սարին,

Զուլված է ջահել հևքս

Այս ծաղկանց րույրին ու պարին...

Խենթ սիրո կարոտն է թեժ.

Սիրտս զարկում է ժեռ քարին,

Ժեռ քար է իմ սիրտն ել գեժ.

Հրի՝ մատնել հազարին...

ՄՐՏԻՍ ՍՊՀԱՆՁՆԵՐՈՒՄ

Սրտիս սահանքներում սիրո քանի՛ մակուկ,

Քանի՛ նավ ու նավակ խորտակվեցին անդարձ,

ՈԿործանվեցին անլուր քանի՛ նավազ առույգ,

Հանգան քանի՛-քանի՛ խոլ իրդեհներ անսանձ...

Փշրվեցին,